

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532421296/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

«Hvad vente mine Herrer vel at høre?
Hvad fængsler Deres hele Andagt saa?
I unge Lomler, hjem I Næsen kjøre!
I gamle Kegler, smukt til Huse gaae!
Du alle Mosait, som spidser Øre,
Profiten her af dine Tanker slaac!
Vor Tale gjaldt ei *Rachel* eller *Lea*,
Den gjaldt *Dione* kun, min *Dulcinea*».

Dog knap har dette Ord forladt hans Mund,
Før Hævnens Lyn i *Charles*'s Øie flammer,
Før Slaget af den Vredes Flaand ham rammer,
Ligg Torden, der slaer ned fra Nattens Grund:
Skurk, raaber *Charles*, hjerteløse Hund!
Som kjender ei hvad Ære og hvad Skam er,
Tag her en Uslings Løn i dette Slag,
Og mod paa Ærens Mark mig næste Dag! –

Hvor ligge Ærens Marker? – hvilken Vei
Mon føre did, og hvilken Eqvippede?
Mon Aandens Flugt? mon Heltens Courage?
Mon Troskab, som i Døden svigter er?
Mon Fromhed, som til Martyr hæver sig?
Mon Visdom i Taalmodigheds Bandage? –
Mon ikke bedste Vei er Protectionerne,
Og Buk for Mændene, og Suk for Konerne?

Thi hvilken Jordbund foder Ærens Træ?
Hvorpaa som Frugter Roes og Virak hænger,
Hvorom sig gabende Alverden trænger,
Og søger stormende om Lykkens Læ;
Hvor ydmyg Hovmod kaster sig paa Knæ,
Mens Haabets lange Næse bliver længer,
Hvor Daarskah sætter sig som Livets Amme –
I tomme Hjemmer voxer denne Stamme!